

Arrest

nr. 98 862 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij schrijven gedateerd op 25 juni 2012, een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 30 oktober 2012 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat bij een terugkeer naar Pakistan hun gezin uit elkaar zou worden getrokken en artikel 8 EVRM zou geschonden worden. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Pakistan om daar de aanvraag in te dienen, aangezien zij reeds jaren in België wonen en geen enkele band of verblijfsmogelijkheden hebben in Pakistan. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen enkele band meer hebben in Pakistan, noch dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen tonen dit in ieder geval niet aan. Het feit dat zij reeds jaren in België verblijven vormt geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag niet kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst of in het land van oponthoud.

Betrokkenen halen aan dat het niet evident is om met 5 kinderen te reizen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verder halen betrokkenen aan dat de oudere kinderen bij een terugkeer naar Pakistan hun middelbare studies zouden moeten stopzetten, wat een nefast zou betekenen voor hun intellect. Dit kan niet echter aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven dient opgemerkt te worden voor de kinderen [N.] en [R.] dat zij meerderjarig zijn. Bijgevolg zijn deze kinderen niet meer schoolplichtig. Het gegeven dat [N.] en [R.] hogere studies volgen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9bis van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen kunnen op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

Ook het feit dat hun kind, [M. S.], nood aan extra begeleiding heeft en in het buitengewoon onderwijs type 1 zit, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat dit type onderwijs niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen beweren dat hun jongste kind in België geboren werd en niets anders heeft gekend dan de Belgische samenleving. Het onttrekken van dit kind uit zijn vertrouwde omgeving zou volgens betrokkenen dan ook compleet inhumaan zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de ouders hun kind zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer. Immers, het verblijf van dhr [I. A.] werd niet meer verlengd in 2011. Betrokkenen hebben nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen toen werd gegeven. Het is dan ook betrokkenes persoonlijke keuze geweest om in België te verblijven. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat het argument betreft dat zij hun vader zouden moeten achterlaten, dient opgemerkt te worden dat dit hier niet van toepassing is gezien ook dhr [I. A.] een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg vormt dit geen buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (nl de getuigenverklaringen van onderwijzers en vrienden, het feit dat betrokkenen gemotiveerd zouden zijn om te integreren in onze maatschappij en het feit dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur, het feit dat dhr [I. A.] vroeger gewerkt heeft, dat betrokkenen werkwilbig zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan eerste verzoekende partij is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan tweede verzoekende partij is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”.

Dit is de derde bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan derde en vierde verzoekende partij zijn gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”.

Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vijfde, zesde en zevende verzoekende partij, geboren op respectievelijk 1 augustus 1995, 20 september 1998 en 20 september 2009, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vijfde, zesde en zevende verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van het ingestelde beroep in zoverre dit is gericht tegen de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten en dit op grond dat zij bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals voorzien in deze bepaling. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de situatie zoals voorzien in 1° van deze bepaling, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu betwisten verzoekende partijen de vaststellingen in de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet dat zij zich in de situatie bevinden van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten kan aan verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

De Raad stelt daarnaast ook ambtshalve vast dat verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen tegen de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten en evenmin uiteenzetten hoe een

eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat dit gericht is tegen de op 30 oktober 2012 aan verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten de middelen als volgt toe:

“[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

[...] De verwerende partij stelt dat zij de vlogende elementen van verzoekende partijen niet heeft behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zou behoren, namelijk ‘de getuigenverklaringen van onderwijzers en vrienden, het feit dat betrokkenen gemotiveerd zouden zijn om te integreren in onze maatschappij en het feit dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur, het feit dat dhr ijaz Ahmed vroeger gewerkt heeft, dat betrokkenen werkwilleg zijn’.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de onontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

[...] Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens terug gevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet meer bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

[...] Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gesonden!

[...] Indien Uw Raad van mening zou zijn dat de formele motiveringsplicht niet geschonden werd, beroep verzoekende partij zich op de materiële motiveringsplicht.

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

[...] Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de meerderjarige kinderen [R.] en [N.] niet meer schoolplichtig zijn en dat hun hogere studies bijgevolg geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken dat verantwoordt dat een aanvraag in het kader van art. 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend. 'Betrokkenen kunnen op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten', zo stelt de verwerende partij.

De verwerende partij heeft op een volledig verkeerde wijze die alleszins niet aanvaardbaar is in rechte, geargumenteed.

De verwerende partij heeft immers de schoolsituatie - ofschoon de stukken in het administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn- volledig verkeerd gelezen en geantwoord alsof de verzoekende partij 'gewoon' in haar land van herkomst voor een studievismum dienen te appliceren.

[...] De verzoekende partijen, [R.] en [N.], legden te dien einde respectievelijk een attestatie voor de lessen van het 10 jaar kwalificatiefase kappersmedewerker aan de Vrije school Haverlo en een attest van het Technisch Instituut Heilige Familie BSO moderatisatie en presentatie, voor. Het betreft in beide gevallen een opleiding HOGER secundair beroepsonderwijs.

Volgens artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet worden alleen hogere onderwijsopleidingen georganiseerd aan hogescholen en universiteiten aanvaard. En dus geen hoger secundair beroepsonderwijs.

Verzoekende partijen zouden dus nooit een studievizum krijgen om hun studies, die ze al zeven jaar aan het opbouwen zijn in België, verder te zetten.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht.

[...] Volgens verwerende partij zou het buitengewone onderwijs type 1, niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoekende partij niet aantoont dat dit type onderwijs niet in het land van herkomst te vinden is.

Dergelijke redenering is werkelijk bespottelijk. Volgens de verzoekende partijen zijn er voldoende alomgekende, internationale rapporten die aantonen dat het onderwijs in Pakistan, hun land van herkomst niet van een leien dakje loopt.

Slechts de helft van de 19 miljoen kinderen gaan naar school er heerst een gebrek aan middelen (gebouwen), toegankelijkheid en leerkrachten (Cf. Stuk 3).

Onlangs werd nog een 14 jarig meisje doodgeschoten omdat ze pleitte voor meisjes onderwijs (Cf. Stuk 4).

De vraag of er in Pakistan buitengewoon onderwijs voor handen zou zijn, krijgt dan ook snel een negatief antwoord.

Het is volgens de verzoekende partij dan ook overbodig om aantonen dat haar 'type onderwijs' niet aanwezig is in Pakistan. Het is immers alom bekend dat onderwijs aldaar ondermaats is.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier de zorgvuldigheidsplicht schendt.

[...] De verwerende partij beantwoordt dus meerdere van de motieven van verzoekende partijen waarom zij meent dat de aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn, volledig verkeerd.

Het materiële motief van verzoekende partijen - hogerberoepsonderwijs - wordt dus door verwerende partij weerlegd met een volstrekt verkeerd materieel motief dat niet van toepassing is.

Het juridische motief waarop de beslissing steunt is dan ook pertinent verkeerde (niet toepasselijke) wetgeving.

Het materiële juridische motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

[...] Aangezien de bestreden beslissing in determinerende mate rust op een verkeerd juridisch motief (aanvraag studievizum in land van herkomst voor hoger beroepsonderwijs) strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsverplichting.

Aangezien alzo een juridisch motief dat in rechte niet aanvaardbaar is gehanteerd wordt om te motiveren dat de aanvraag in de zin van artikel 9 en 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk zou zijn, strijdt de bestreden beslissing dan ook met de artikelen 9 en 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Hierdoor is de gehele beslissing gevitieerd en dient deze vernietigd te worden."

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Specifiek wat de door verzoekende partijen aangebrachte getuigenverklaringen van onderwijzers en vrienden, hun motivatie om zich te integreren, het feit dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur, het gegeven dat eerste verzoekende partij heeft gewerkt in het verleden en de werkwiligheid van verzoekende partijen betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing geduid dat deze elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in deze fase van de procedure niet worden behandeld. Er wordt aldus een motivering voorzien waarom deze elementen niet worden weerhouden in dit stadium van de procedure, nu wordt aangegeven dat deze elementen geen betrekking hebben op de vraag of er in huidig voorliggend geval sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk maken vanuit het land van herkomst maar de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Er blijkt ook niet dat een (verdere) motivering op dit punt in de eerste bestreden beslissing diende te worden opgenomen, nu deze elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden doch enkel ter staving van de gegrondheid van de aanvraag en verweerder in de eerste bestreden beslissing bijgevolg enkel het standpunt dienaangaande van verzoekende partijen hernam dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in de fase van de ontvankelijkheid van de aanvraag niet ter zake zijn.

Verzoekende partijen geven verder nog aan dat het in de eerste bestreden beslissing vermelde "*artikel 9.2*" van de Vreemdelingenwet niet meer bestaat en dat met enige goede wil er kan worden begrepen dat het om artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet gaat maar dat het niet aan hen is om uit te zoeken wat de verwerende partij bedoelt. Zij geven aldus aan dat de eerste bestreden beslissing eveneens niet op begrijpelijke wijze in rechte is gemotiveerd. Zoals reeds aangegeven, vermeldt de eerste bestreden beslissing evenwel op duidelijke wijze dat deze is genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er kan aldus geen onduidelijkheid bestaan over de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat de Vreemdelingenwet wel degelijk een artikel 9, tweede lid kent, dat bepaalt dat behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen de machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekende partijen in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

4.2.2. In zoverre verzoekende partijen kritiek uiten op de motivering van de eerste bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekende partijen het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk hebben gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf ingediend bij schrijven van 25 juni 2012 ter staving van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden het volgende stelden:

“De verzoekende partijen dienen huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hen thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit Pakistan in te dienen.

Wanneer de verzoekende partijen zich naar Pakistan zou moeten begeven om daar de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet aan te vragen, zou haar gezin uit elkaar worden getrokken en zou artikel 8 lid 1 EVRM worden geschonden.

Bij de toepassing van artikel 8 EVRM voorziet het EHRM drie criteria:

1./ Er moet een band van bloed- of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

Vader en moeder hebben samen 5 kinderen, waaronder [I. A. Z.] geboren in België.

2./ *De familiale band moet voldoende hecht zijn.*

De verzoekende partijen wonen allen samen in een gekocht huis te Brugge.

3./ *Het moet voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.*

Verzoekende partijen menen dat terugkeren naar Pakistan om daar de aanvraag in te dienen voor verscheidene redenen onmogelijk is, aangezien zij reeds jaren in België wonen en geen enkele band, laat staan verblijfsmogelijkheden hebben in Pakistan. Terwijl ze in België wel over een eigen woning beschikken. Voorts is het niet evident met 5 kinderen, waaronder een peuter, te reizen. Daarnaast zouden de oudere kinderen hun middelbare studies moeten stopzetten, wat een nefast zou betekenen voor hun intellect. Bovendien zouden zij hun vader, [I. A.], langdurig in België moeten achterlaten. Deze buitengewone omstandigheden rechtvaardigen de aanvraag van de verzoekende partij in België.”

Verzoekende partijen uiten allereerst kritiek op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de aangebrachte getuigenverklaringen van onderwijzers en vrienden, hun motivatie om zich te integreren, het feit dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur, het gegeven dat eerste verzoekende partij heeft gewerkt in het verleden en de werkwillegheid van verzoekende partijen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in deze fase van de procedure niet worden behandeld.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat uit de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België blijkt dat de voornoemde elementen door verzoekende partijen zelf enkel werden aangehaald ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, en niet teneinde de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoekende partijen waren aldus zelf van oordeel dat deze elementen enkel betrekking hebben op de gegrondheid van hun aanvraag, zodat zij niet in redelijkheid in huidig verzoekschrift kunnen voorhouden dat deze elementen ten onrechte niet zijn weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verwerende partij hernam in de eerste bestreden beslissing immers enkel de zienswijze van verzoekende partijen zoals deze blijkt uit de aanvraag dat de genoemde elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in deze fase van de procedure niet worden behandeld. Waar verzoekende partijen nog voorhouden dat uit het gegeven dat in de wet niet wordt vastgelegd welke elementen al dan niet tot de ontvankelijkheidsfase of de gegrondheidsfase behoren volgt dat de beoordeling van verwerende partij dat voornoemde elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren geen wettelijke basis heeft, herhaalt de Raad dan ook dat het in de eerste plaats aan verzoekende partijen zelf toekomt om in hun aanvraag duidelijk aan te geven welke buitengewone omstandigheden enerzijds en welke elementen inzake de grond van hun aanvraag anderzijds zij aanvoeren. *In casu* gaven verzoekende partijen in hun aanvraag aan dat voornoemde elementen van integratie enkel werden ingeroepen teneinde de gegrondheid van hun aanvraag te staven. Op grond van dit betoog van verzoekende partijen kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat verwerende partij de ruime beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden die haar toekomt bij de beoordeling of al dan niet buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond.

Verzoekende partijen geven verder eveneens aan niet akkoord te gaan met de motivering waarbij het door hen ingeroepen element dat een terugkeer naar het herkomstland teneinde de aanvraag aldaar in te dienen een stopzetting van de middelbare studies van de twee thans meerderjarige kinderen tot gevolg zal hebben, niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat dit punt betreft, gemotiveerd dat niet blijkt dat de middelbare studies niet verkregen kunnen worden in het herkomstland, dat geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist is die niet te vinden is in het herkomstland, dat deze kinderen daarenboven meerderjarig en niet langer schoolplichtig zijn en dat de betreffende kinderen eventueel op basis van een studentervisum kunnen terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten. De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt welk belang verzoekende partijen hebben bij dit onderdeel van het middel, nu niet blijkt dat de twee meerderjarige kinderen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing – met name op 27 september 2012 – waren ingeschreven voor het nieuwe schooljaar 2012-2013. Hiertoe werden geen aanvullende stukken aangebracht in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en ook in het kader van huidig verzoekschrift worden hiertoe geen gegevens aangebracht. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekende partijen het motief niet weerleggen dat zij in het kader van hun aanvraag geen gegevens

aanbrachten dat de middelbare scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland. Gelet op het gegeven dat niet blijkt dat de meerderjarige kinderen nog zijn ingeschreven voor het schooljaar 2012-2013, dat niet blijkt dat de middelbare scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst en dat de betreffende kinderen ondertussen meerderjarig zijn, oordeelt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is om de scholing van de meerderjarige kinderen niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoekende partijen stellen dat, nu de beide meerderjarige kinderen een opleiding hoger secundair beroepsonderwijs volgen en een studentenvisum op grond van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet enkel mogelijk is voor hoge scholen en universiteiten, de schoolsituatie verkeerd is begrepen en beantwoord. Zij betogen dat deze kinderen nooit een studentenvisum zouden krijgen om hun studies in het hoger secundair onderwijs verder te zetten.

Er blijkt op basis van de weergegeven motivering evenwel niet dat verwerende partij is uitgegaan van foutieve feiten, nu uitdrukkelijk blijkt dat rekening is gehouden met en wordt geantwoord op de ingeroepen omstandigheid dat de kinderen hun middelbare studies zouden moeten stopzetten bij terugkeer. Verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig voorhouden als zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden met de ingeroepen *middelbare* scholing van de meerderjarige kinderen. Het gegeven dat nog wordt aangegeven dat de meerderjarige kinderen indien zij hun studies in België wensen verder te zitten eventueel een studentenvisum kunnen vragen, doet verder ook geen afbreuk aan de motivering waarom de middelbare scholing van de ondertussen meerderjarige kinderen niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Aldus heeft verweerder enkel voorzien in een bijkomende motivering voor het geval de betreffende kinderen alsnog zouden besluiten te willen verder studeren in België, ongeacht welke opleiding dit zou zijn en rekening houdende met het gegeven dat zij een verdere opleiding aan een hoge school of universiteit zouden overwegen.

Verzoekende partijen gaan evenmin akkoord met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het gegeven dat een van de nog minderjarige kinderen van het gezin nood heeft aan extra begeleiding en in het buitengewoon secundair onderwijs type 1 zit niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij wijst, wat dit betreft, in de eerste bestreden beslissing op het gegeven dat niet wordt aangetoond dat dit type onderwijs niet in het land van herkomst te vinden is. De Raad stelt vast dat deze motivering niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd, te meer nu uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekende partijen dit gegeven in wezen zelf niet aanvoerden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken maar enkel om de gegrondheid van hun aanvraag aan te tonen. Verzoekende partijen stellen, verwijzend naar een *'Country of Origin Information (COI) Report'* inzake Pakistan van de *'UK Border Agency'* van 7 juni 2012 en een krantenartikel van 9 oktober 2010, dat de vraag of er in Pakistan buitengewoon onderwijs voorhanden is snel een negatief antwoord krijgt, doch de Raad kan enkel opmerken dat niet blijkt dat verzoekende partijen deze stukken aanbrachten bij het bestuur ter staving van hun ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de thans voorliggende stukken die verzoekende partijen haar voorheen niet overmaakten en die zij nu voor het eerst voor de Raad aanbrengen. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoekende partijen kunnen daarnaast ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat het een algemeen gekend feit zou zijn dat buitengewoon onderwijs in Pakistan niet mogelijk is of dat het onderwijs aldaar ondermaats is.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en *9bis* van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Machtsoverschrijding kan evenmin worden vastgesteld.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS